

Sygn. akt: VIII Ka 854/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marzanna Chojnowska – spr.

Protokolant: Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Małgorzaty Zińczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 listopada 2013 r,

w sprawie przeciwko P. R.

oskarżonemu o czyn z art. 278§ 1 k.k.

na skutek apelacji prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku III Wydziału Karnego z dnia 19 września 2013 r. wydanego w sprawie III K 780/13

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę prawną orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny przyjmuje art. 33 § 2 k.k.

II. Utrzymuje w mocy wyrok w pozostałym zakresie.

III. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

P. R. został oskarżony o to, że:

w dniu 7 lipca 2013 roku w miejscowości P., gm. P., rejonu (...), wykorzystując chwilową nieobecność D. J. ze stolika w ogródku letnim na terenie posesji klubu (...) zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) o nr imei : (...) wartości 500 złotych na szkodę w/w

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 19 września 2013r. wydanym w sprawie III K 780/13 oskarżonego P. R. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to ma mocy art. 278 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, zaś w pkt III na mocy art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych. Ponadto zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł prokurator, który na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k., art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w części co do kary na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. powyższemu wyrokowi zarzucił obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 71 § 1 k.k., poprzez przyjęcie tego przepisu jako podstawy wymierzenia grzywny oskarżonemu, tymczasem w sytuacji ustalenia, iż sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, możliwość wymierzenia przez sąd grzywny obok kary pozbawienia wolności przewiduje przepis art. 33 § 2 k.k., a zatem ten właśnie przepis winien stanowić podstawę orzeczenia kary grzywny

Mając powyższe na uwadze wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez wskazanie art. 33 § 2 kk jako podstawy wymierzenia kary grzywny oraz utrzymanie w mocy wyroku w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Należy wskazać, że rzeczywiście rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego dotyczące wymierzenia oskarżonemu w pkt III zaskarżonego wyroku kary grzywny zapadło z naruszeniem prawa materialnego. Istotne jest, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz poglądami doktryny, grzywna na podstawie art. 71 § 1 kk może być orzeczona tylko wtedy, gdy jej orzeczenie na innej podstawie nie jest możliwe, zarówno jako kary samoistnej (art. 33 § 1 KK), jak i kary kumulatywnej obok kary pozbawienia wolności (art. 33 § 2 KK). (por. Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z 2013-03-14, III KK 37/13, opubl: Prokuratura i Prawo rok 2013, Nr 6, poz. 8, str. 6).

Z ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego, który nie był kwestionowany wynika, że zachowanie oskarżonego wypełniało znamiona przestępstwa kradzieży stypizowanego w art. 278 § 1 k.k. Jest to zatem występki zaliczany do przestępstw przeciwko mieniu, który został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zgodnie natomiast z dyspozycją art. 33 § 2 k.k. Sąd może wymierzyć grzywnę także obok kary pozbawienia wolności wymienionej w art. 33 pkt 3, jeżeli sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść majątkową osiągnął.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że w ustalonym stanie faktycznym zaistniały materialne przesłanki do orzeczenia wobec oskarżonego kary grzywny obok kary pozbawienia wolności na podstawie art. 33 § 2 k.k., a w konsekwencji niedopuszczalnym było orzeczenie tej grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k., gdyż istniała inna podstawa prawna do orzeczenia grzywny.

Na marginesie również należy wskazać, że Sąd I instancji dostrzegł powyższe uchybienie i w pisemnych motywach wyroku na stronie 4 wskazał, że prawidłową podstawą wymierzenia grzywny orzeczonej pkt III powinien być art. 33 § 2 k.k.

Wobec powyższego należało zmienić zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę orzeczenia grzywny orzeczonej w pkt III należało przyjąć art. 33§ 2 k.k.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto na podstawie art. 624 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., gdyż w ocenie Sądu Odwoławczego za zwolnieniem oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze przemawiają względy słuszności., gdyż konieczność zaskarżenia wyroku wynikała z pomyłki popełnionej przez Sąd I instancji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.